به نام خدا

بیماری دو قطبی چیست؟

مرکز خدمات روانپزشکی
ویزیت بیماران مزمن در منزل
تحت نظارت سازمان بهزیستی

بیماری مانیک–دپرسیو به اسامی مختلف در جزوه ها و کتب علمی و نیز میان متخصصین بکار میرود. حتما شما نیز تا کنون علاوه بر نام فوق، نام های بیماری دو قطبی، شیدایی، بایپولار را شنیده اید. منظور از این اسامی گوناگون تنها یک بیماری است که ما از آن به بیماری دو قطبی نام خواهیم آورد.

بیماری دو قطبی از اختلالات روانپزشکی است که در آن عمدتاً وجه غالب بیماری مربوط به اختلال در هیجانات و احساسات فرد میگردد و سایر علایم بیماری از جمله اختلال در خواب، اشتها و یا تفکر در پی اختلالات هیجانی بروز میکند.

منظور از دو قطبی چیست؟

همانطور که از نام آن فهمیده میشود در این بیماری دو حالت، دو وضعیت بحران روانی و **یا** دو مرحله بیماری وجود دارد.

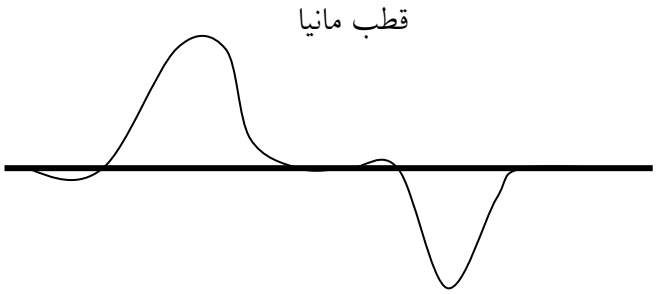

در شکل بالا خط پر رنگ را خط سلامت از نظر روانی تصور کنید. در این شرایط فرد از نظر هیجانات، خواب و اشتها و نیز در تفکر خود هیچ مشکل عمده ای پیدا نمی کند و به فعالیت عادی زندگی خود ادامه میدهد.

در قسمت بالا و پایین خط سلامت روانی دو منحنی میبینید که در هر دو مورد فرد دچار اختلال میشود. به قسمتی که بالای خط سلامت قرار دارد **قطب شیدایی یا مانیا** و به قسمتی که در پایین خط سلامت قرار دارد **قطب افسردگی یا دپرسیون** میگویند. به همین دلیل این بیماری را بیماری دو قطبی و یا مانیک–دپرسیو میگویند.

بیماری دو قطبی یکی از بیماریهای روانپزشکی است که معمولا به مدت طولانی ادامه دارد و مانند بسیاری از بیماریهای دیگر حتی جسمانی انسان که معمولا مزمن و طولانی مدت میباشند، بیماری دو قطبی نیز از اختلالات طولانی مدت انسان است.

این بیماری در تمام جوامع و در تمام طبقات اجتماعی دیده میشود از این رو به خانواده و یا نژاد خاصی اختصاص ندارد.

نوع شدید بیماری دو قطبی حدود ۱/۵-۱ در صد افراد جامعه را در طول عمر مبتلا میکند و انواع خفیف آن تا ۶٪ نیز گزارش شده است.

ملاحظه میشود که بیماری دو قطبی بیماری نادری نیست.

این بیماری در زن و مرد به یک میزان دیده میشود و معمولا سن شروع بیماری بیشتر بین ۳۵-۲۵ سالگی است. این به این منظور نیست که فقط در این سنین دیده میشود بلکه در سنین کودکی و حتی سالمندی نیز ممکن است برای بار اول دیده شود. ولی بیشتر اوقات در محدوده سنی که در بالا ذکر شد شروع میگردد.

از بیماری دو قطبی نترسیم

شاید اولین واکنش بیمار و نیز وابستگان نزدیک بیمار در مواجه با این بیماری ترس، نگرانی و وحشت از داشتن چنین بیماری در خود و یا در یکی از عزیزان نزدیک وی باشد. در اکثر موارد این ترس و نگرانی منجر به انکار بیماری علی الخصوص پس از بهبودی و سپری شدن حالت حاد بیماری میگردد و انکار بیماری مانع از کنترل صحیح آن خواهد شد.

توصیه متخصصین آن است که:

۱. تا جایی که ممکن است در مورد بیماری دو قطبی مطالعه کنیم و با این بیماری آشنا شویم
۲. با روبرو شدن با واقعیت وجود بیماری دو قطبی، هراس نداشته باشیم
۳. روش های درمان و کنترل بیماری را از متخصیص فرا بگیریم
۴. ارتباط خود را با کارشناسان بهداشت روان مانند روانپزشک، روانشناس، مددکار اجتماعی حفظ کنیم
۵. خود را برای یک مقابله تقریبا دراز مدت با بیماری آماده کنیم
۶. به خود مارک و انگ بیمار روانی نزنیم

با رعایت این نکات مطمئن باشید:

- بیماری کمترین عارضه را بر زندگی شما یا عزیز شما خواهد گذاشت
- در رویارویی با این بیماری کمترین نا امیدی را خواهید داشت
- میتوانید مانند دیگر افرادی که بیماری دو قطبی را ندارند با حفظ شرایطی، زندگی خوب و موفقی را برای خود فراهم کنید

آدرس: خیابان قایم مقام فراهانی،
جنب بیمارستان تهران کلینیک، کوچه شهدا،
شماره ۲۵ طبقه ۳ تلفن: ۸۸۷۱۸۹۱۴